

DÜŠEVNI LIST

Simon Milač, profesor
Drž. žensko učiteljšče
Maribor

Mêsečne verske novine.

**Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i včedávník: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.**

Rokopísi se morejo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

**Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvonstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.**

Naprejplažilo

gorivzeme vsáki evang. dühovnik i vučitel.

Na pôť.

Písao: ŠOŠTARÉC FRANC ev. dühovnik v Subotici.

Gda čtémo 19. žoltár, radost i žalost napuni našo düšo. Radosti ka je naš drá-gi Oča nebeski tak nezgrüntano zmožen i veliki, ka je te nezmeren velki i lêpi svêť stvôro. Što se ne bi veselio tomi, ka Stvo-ritel million i million svêťov, milliárd i milliárd lét je naš Oča lübléni, ka nás bo-le lübi, liki mati svoje dête. Ali tüdi je britko tô za človeka, ka nemre nikaj vö-zbroditi. Či bi človek jezero i jezér lét živo, bi samo do praga znanosti i skriv-nosti prišao.

Gde je začétek svêťa? Kak se je stvárjao, rodio svêť? Kak edna velka strast nás vlečé nazáj v preminôča vrêmena žel-ja, ka bi radi znali, ka je bilô pred jeze-ro i ka je bilô pred million i million lét. Kak edno veliko bremen se nasloni na našo düšo, ka bi radi znali, ka prinesé bodôčnost. Ka bodé za jezero človečega pokolenja? Nê samo, ka pri nájvêkšoj paščlivosti i velíkom včenjê nemremo ni-kam priti, ka se večni del tíče, nego člo-vik tak da bi zgübo z vrêmenom korenjê na etom svêťi. Dokeč si mládi, jezero je-zér veseljá náideš, štero sledi zgübiš. Dê-te se veseli vsákoj ftici; vsakši grm, potok korine obradüjejo deco.

Prôsta špilanja, sunca dojidênje, svê-toga Petra rob i. t. d. kak preveč intere-sera deco. Kak máli pojbec, dostakrát bi človik rad hodo po štajarski bregáj, ár

visina bregov, ceste, daleči kráji, tak da bi nás zváli, tak da bi nam pravli, esi ho-di, tü je lêpo, tü je sreča i blájženstvo.

Dokeč smo mlájši, puni smo veliki plánov. Premišlávamo, kak si žitek notri vtálamo. Kelko si správimo pênez, vérstva, kak si lêpo bižo zozidamo. Ali tá miné hitro vrêmen. Pomali z deteta moški, z moškoga stárec gráta. Preveč trnok obtrü-dimo v žitki i navolimo se svêťa. Na ed-nôk se samo nájdemo na svêťi, kak tü-hinci. Spoznamo hitro, ka nemamo tü stálnoga mesta. Ešče je sunce bole slabo, tak da bi prêk šlára glédalo na nás. Na stáre dni nás neinteresera svetska radost i visiko létanje lüdske nature. Na stáre dni je srečen človik, či má tihočo, či mo-re se gori zglednoti na lêpo, zvêzdatno nébo. Na starost nás neinteresira že telko ete svêť, nego čütimo tak, da bi nás zvêz-de zvalé, tak da bi se nebeski glás zglá-so v našoj düši.

Prídejo vrêmena, gda spoznamo, ka že vsáki dén bliže idemo k dômi večnomi i si dosta premišlávamo, kak nam bode té, gda na vöke zaprémo oči. I na stáre dni se nam presvêti düša, ka je z etoga velkoga, groznoga svêťa samo tisto vrêd-nost, ka smo si zaslužili z lübéznostjov i samo telko bodemo srečni i blájženi, ke-liko smo meli vernosti vu božen zákoni. Što je preveč stári, tistomi je žitek kak edno večno slobôdjemánje. Neprestanoma je pred velikim gübitkom eden stári člo-vik. Zdrávje, môč, pogléd ga ostávi. Tá

merjéjo pomali tisti, z šterimi je hodo v šôlo. Z familije te nájdragše tá strga smrt. Na ednôk se nájde človik, kak edno drêvo v jeséni, štero je že skoron vse listje zgúbilo, ali pa eden stári, sprhnjeni križ na grobi. Záto se zglednimo na Bogá i začnimo se pobogšávati i več Bogá moliti. Gospon Jezuš Kristuš je kak málo dête zé v cêrkvi ostao i na pítanje Marijino: Zakaj si nam tô velko žalost činio, je odgovoro, ka more zaposlen biti v božem deli, tô je, Bôgi more slúžiti. Naš míli, drági Jezuš, že kak dête je znao, ka On dúgo nebode živo, ár Njega grêhšen národ rozpéti, záto se je že kak dête trnok prêk dao slúžiti Bôgi. Njegovo ostanúvanje vu cêrkvi tak da bi nam pravlo: preveč je grêhšen svêť, dosta morem moliti za njega, krátki je moj žitek, paščlivo, skrbno morem vô znúcati vrêmen. Dostakrát si mislim, ka ti veliki mantrnicke so nam večno peldo dáli, kak moremo Bôgi slúžiti. Zapoved je prišla, ka mantrnik, te vôren sluga Kristuša more idti. Máglya, ali divjáčina ga čáka. Pri slobôdjemánji nega kriča, plakanja. Edna velika lúbéznost, kak morje se razsiple nad cêlov familijov. Mati i deca, či njim je li žao za oço, z mirovnov dúšov pústijo oço na smrt, ár té áldov želê Bôg. V srci edno skrivno zado-

voljstvo nosijo, ka so Bôgi na díko mogli aldúvati to nájdragše, možá, oço. Pred smrtjôv oča dolipoklekne. Tak da niti ne bi čúo lárme, rabuke velike vnožine svêta. Tak da ne bi gorêla mágla za njega, ali tak da bêsna, gladna divjáčina ne bi čákala na njega. Kak eden samec vu cêrkvi ali pa na velkom môrji, Bogá moli, blagoslávla svoje míle i neprijátele. Kak povôden se razlêva po svêti njegova lúbéznost. Kak pri ednom skrivnoj spôvedi Bôgi vadrúje, ka je pun hvále za njegove nezmerne velike dobrôte i milošče, Bôgi z globokim srdcom právi: vrêla je bíla moja lúbéznost i poníznost za tébe, oh Bôg i zdá z mojov smrtjôv zapečatim svojo vernost. Kak edna svêta, globoka liturgia, tak se zdigne na visíne njegova dúša, gda ga lížejo plamênje.

Vsáki plüg vrêže brázdo, vsáki sekáj motike je hasnovit, edna spica posvêti hižo, samo bi človeča dúša bila brezi haska dúševnoga? Glédaj, naj se tvoja dúša globoko notri vrêže v dúše tvojih bližnjih. Dáj peldo, naj de tvojga žitka lepota i molitvi cêloj tvojoj okroglini na hasek. Bojdi mešter vu zidanji edne lepše bodôčnosti, vékšega blájženstva. Naj se za stô ali jezero lét spozna ešče dobročinênje tvoje dúše!

Vôren notri do smrti.

Edna hugenotska hištôrija od W. Curtiusa.

(Poslovenčo SILVÁNUS.)

Leon je nej méo pokoja vu hiši ostanoti i je vô bêžo k sestri, naj si žnjôv od Broussona zgučáve. Na zádne je v dvorišče odšo i si tam níkše délo nájdti paščo.

„Hej, ti máli jeretnik!“ se čúje na ednok z sôsédnoga vértá štalé eden sirovi oster glás. „Je Franc pá ednoga Božega siná pripelo k vam?“

Leon se je prestrašo, ár Mihel te 23 lét star sin toga katoličanskoga sôseda, je eden jálen hûdobnják bio, ki se je za vse prispodobnoga vido. Na Couderca se je záto preveč srdo, ár njemi, tomi bogátca sinej, je Couderc svojo hčér na krátki odpovedo, štero si je on za ženo vzéti mislo i tô ga je preveč svadilo, ka te siromaški Couderc njemi je košaro dao. Leon se je bojo, či Mihel zvê, ka što je te denéšnji gôst bio, ga hitro gorizglási i ga oddá, záto je nej dao níkakši odgovor.

„Ti fakín! Nemaš vûha? Nevêš odgovora dati, či te pitajo?“ erčé ov špotlivo.

„Ti nemaš níkakše pravice mené spítavati,“ odgovori Leon čemerno, „i níkakši odgovor od méne želeti! Či jas mučati ščém, tô je tebi níkša briga nej!“

„No, glédaj samo to jeretničko zleženjé!“ kriči Mihel. „Či so žé tákši šmrklavci tak jedrni, té je nej čúdo, či se ti velki vedno protivijo.“

„Mi smo nej protivniki, či po Božoj rêči živé no,“ erčé Leon ešče izda čemerno.

„Oh ti pobožno dête,“ špotári se Mihel. „Od koga se pa včíš tak lepô gučati? Te je tvoja plemenita sestra tak navčila, z štere bi lahko edno svêto napravo, bole svêto kak je sv. Katarina z Siena?“

Leon je več nej odgovoro, hrbet je obrno tomi špotlivci i je notri šô v hišo.

Gda se je od Coudercovi níške nej dao več viditi, je Mihel túdi odšo preklinjávoč i pestnico stiskávajoči.

Štiri vóra je bila po poldnévi, gda se je Leon z svojimi prijátelei vûnej na pólaj špilo.

Premišľávanje na reformátie svätek.

„Ár me je nê sram Evangelitom Kristušov predgati; ár je Boža môč na zvellčanje vsákomi vervajôčemi i židovi nájprvo i grki.“ (Riml. 1, 16)

Vu kalendariji vsákše leto samo eden risálski svétek jeste vöpokázani, po pravici pa dâ jesteta. Ednoga v-sprotolêšnjem vrêmeni svetimo, na spômenek prišestjá sv. dŭhá, gda se je svêti dŭh vu ognjeni jezika j dôbi razlêjao na apoštole; gda so oni tak navdŭšeno predgali Kristušov evangeliom, ka se je v-Jeruzálemi naednôk 3000 lŭdi na krstšansko vero povrnolo. Teda je nastánola ta prva krstšanska gmajna.

Te drŭgi risálski svétek v-jesên na okt. 31. dên spádne, gda je pa on isti Boži svêti dŭh doli prišao z-nêbe, naj to pokvarjeno sv. mater cêrkev očisti od lŭdi znišlenoga návuka, od tankov, z šterimi so njô oskrúnoú. Te prvi risálski svétek je z svojimi čŭdnimi prigodami v-Jeruzálemi pretekao doli, te drŭgi pa vu Wittenbergi.

Te prvi risálski svétek je obdarŭvao ete svêt z-verov vu Jezuš Kristuš. Te drŭgi risálski svétek je pa Kristuša darŭvao nazâ etomi svêti. Onoga Kristuša, šteroga so svêta zmožni na stran djáli, mesto šteroga Kristuša je tak zváni njegov namestník, te rimpápa ravnao krstšansko sv. m. cêrkev. Onoga živoga Kristuša je darŭvao nazâ etomi svêti, šteroga so že samo vu

svoji kêpaj, ali z-lesá, z-kamna i z-bronca vözrêzani stebraj, liki ednoga poganskoga bolvana molili, ali njegovoga svêtoga návuka so nê poznali.

Luther je nazâ darŭvao toga živoga Kristuša etomi svêti. I tó je gláso, ka Kristuš nešče sebé z krhkôčimi lŭdmí namestiti dati, govoreči: *„Ias z-vami ostánem do konca svêta!“*

Jezuš nešče, ka bi mí njegove kêpe, ali stebre molili, vém je tak pravo: *„Tvojega gospodnoga Bogâ moll i njemi samomi slŭžl!“* Luther je nazâ darŭvao etomi svêti Kristuša i njegov svêti návuk. Zató je reformátie svétek te drŭgi risálski svétek. Ete dên je nastánola ta od človeči tadánkov i od krivoga včenjá očiščena evang. sv. m. cêrkev. Reformátie svétek nam tó glási, ka je te máli Dávid doli obládao vsezmôžnosti etoga svêta Góliáta. Od šteroga si premišľavajôci nas vu dŭhi navdŭšava pesem:

*„Boži svêti šereg, nika se ti neboj,
Ár tebi nemre škôditi protivník tvoj;
Či glih neveren svêt má proti tebi boj,
Sam Kristuš te bráni, kak vsamogôči voj!“*

Luthera boj proti svojim zmožnim protivnikom se jáko gliha k Dávida boji proti Góliáti. I što so bili Lutherovi protivníci?

Te prvi istinski Góliát je bio rimpápa. On je pravo od sebé, ka je on namestník Kristušov, on je gláva krstšanske sv. m. cêrkvi, ka jedino on má juš ravnati celo krstšansko vadŭvánje, ka je njegova rêč telko, kak či bi Kristuša rêč

Ednôk samo z etim glásom pribeži domô: *„Papa, papa! dragôneri idejo vu vês notri i Mihel njim pôť káže!“*

Couderc se je prestrašo. Te reči Leona so vu njem potvárjanje obŭdile, ka je Mihel gvŭšno nikaj zvedo i je njê gorizgláso. Či nebi bilô tak nevarno vudné Broussona dale odpelatí, bi ga včasi, kak njemi je Leon te glás prineso, na dale odpelo, ali tó je zdaj nej bilô mogôče. Ti soldáki so pa že blŭzi bili i na bég je niti nej bilo za misliti. Na kelko je mogôče bilô, ga je vu hiši mogo skriti. Brezi tanáča je stao Couderc zdaj na ednom mestí, i či bár ka je že smrti večkrát vu obráz mogo glêdati i je dostakrát vu smrtno nevarnost prišo, zdaj je dônok trpeto i nej si je znao pomočti. Na ednôk ga samo Katarína zové: *„Papa! Hitro! Hodi, ka gospoda Broussona doli pŭstimo v stŭdenec. Tam ga ne bodejo iskali!“*

Coudersa stŭdenec, kak skoron vsakšega kmeta, je preci odzâdi vu dvorišči bio i je blŭzi obri vodé vu stêno edno lŭknjo mêo zdubleno, vu šteroj se je eden človek zlehka

skrio. Dosta vrêmena je nej bilô za zgŭbiti. Leon je bio vu zâdnje dvorišče naprejšlání naj poglédne či se lahko do stŭdenca pride, brezi toga, kaj bi što vu blŭžini bodoči kaj na pamet vzéo. Nišče se nej vido. Tej so se pa vô paščili i za edno pár minut je že Brousson vu toj skritoj lŭknji sedo na dnê stŭdenca. Komaj se je tó zgôdilo, ti soldáki so že od Mihela vodjeni tam bili.

„Tô je ta hiža toga revolucionárnoga jeretnika?“ pita te zapovedník toga voditela.

„Ja, Gospod!“ odgovori Mihel i eden špotlivi pogléd vrže na Couderca i njegovo hčér, ki so pred hižov stáli čakavši na te vojáke.

„Vi máte ednoga revolucionára v hiši?“ pita oficér toga stároga tkálca.

„Nej moj gospod!“ odgovori Couderc, *„mi smo ešče z revolucionári nŭgdár nej meli délo i tákše niti gori ne vzememo.“*

„Tak,“ erče te oficér, *„gde je pa tê te jetnik, šteri je dnes gojdnô k vam prišo?“*

„Mi smo ešče nŭgdár i tak tŭdi dnes nê vzéli gori nikšega revolucionára“ odgovori na

bila. Casarje, královje so trepetali prednjim, ár je on bio te nájvékši gospôd na zemli.

Te drŭgi Lutherov protivnik je bio V. Károlj casar, ki je nemški casar, španjolski, holandski král i Amerike gospôd bio, ki je od sé be pravo: „*Vu moji orsâgaj nîgdâr nezâjde doll sunce.*“ Tò so bilí vu onom vrêmení Luthera zmožni protivniki i on je je dônok dolíobládao. Té máli Dávid je obládao velkoga Góliáta: „*Ti ldeš nad mênô z-mečom i dârdov, jas pa idem nad têbe vu Božem svêtom lmêní, koga si tí preklinjao!*“

Naš odličeni Luther M. je tŭdi nê meo rožjâ, gda je na ete dên napadno svoje zmožne protivníke, samo li Kristušov evangeliom. I té je zadosta bio, ár je pôleg naše obri napisane epistole *Kristušov evangetiom Boža môč.* — Nê krhkôči lŭdjé, nego sam vsamogôči Bôg je obráno Luthera, zâto je vŭpao praviti: „*Či je Bôg z-menom, što more prôti meni biditi?*“ Oh mi tò dobro znâmo, ka prôti Bôgi nišče nemore biditi Pravico, štera vu evangeliomi jeste, nišče nemore zničití. Te máli Dávid je z Božov močjôv vsigdâr krepši, kak oni Gólátje, ki se vu svojem rožjê, vu svojoj zmožnosti vŭpajo!

Kristušov evangeliom je Boža môč! Tò nam svedoči naše sv. evang. materé cêrkvi hištôrija. Kak so šteli fundati etoga svêta zmožni našo sv. evang. vero! Kelko nedŭžne krvi so prelêjali? Kak dugo so vu temnicaj, na gáljaj

mantrali evang. verníke. Kelko mantríkov je spadnolo njhovej divjosti na porob i vse je zaman bilô! Nê so je mogli fundati, ár je Kristušov evangeliom nê slaba človeča môč, nego *Boža môč!*

Radŭjmo se zâto, drági bratje, naša evang. sv. m. cêrkev je Boža môč, njô sam Gospodin Bôg bráni i zničití jo nenihá. Nê samo indašnja hištôrija nam tò svedoči, nego tákše példé, štere vsakdenéšnji žitek kâže, štere mi z-lastivnimi očâmi lahko vidímo. Példo denem eti v-Soboti, gde je inda, po začêki reformátie vrêmení cve-lo evangeličânsko vadiŭvânje, ka so vu dvema evangeličânskima cêrkvoma glásili Kristušov evangeliom: vu vrêmení pregánjanja vere so vôstrêbili naše evang. vadiŭvânje, sígurno právdo so prínegli, ka v Soboti več nesmi evang. človek prebivati.

Pred 100 létai ga je tŭdi nê bilô niednoga. Stári lŭdjé so poznali onoga ev. človeka, komi se je posrečilo tŭ si nájprve hižo kŭpiti i dnesdén hvála višnjemi Bôgi, nê samo velki šereg evang. verníkov živé eti, od kej z-dobrov dŭšnovêstjov, brezi vse samne hvále lahko vadiŭjemo, ka so nê ti nájpozadnjêši, nego tak vu ti dŭhovni, kak vu telovni lastnostaj od vsê pošitŭvani, vodni, merodájni prebiválci jestejo i váraša naprêdenje, ôcvetek zevse môči vrêlo naprêpomágajo. Oča nebeski je nê dopŭsto naveke preidti z etoga mesta verni svoji, tak da

nôvo Couderc. „Či pa ne vôrjete, moja hiša vam stoji odprêta i se sami lahko osvedočíte.“

Ti vojáki so zdaj záčali to hišo preiskávati. Vsakši kôt je premetani bio od zgoraj do tla, ali so nindri nikaj nê mogli nájdti.

Te of cêr je že čemerén grâto i se je razsrdo na Mihela, ki je bio vzrok toga dalêšnjega mašêranja i se je protio, ka ga zavolo krive tožbe zaprêti dá.

Te pojeb se je prestrašo i ti nadraščeni vojáki so ga že med sébe šteli vzêti i žnjim oditi, gda je Miheli kak eden blisk skôz gláve tò mišlênje vdarilo, ka pa kaj so Broussona vu stŭdenec skrili. Proso je toga oficêra, naj bi ešče te stŭdenec preglednoli. Couderc je blêdi postano i komaj ka se je zadržo; Katarina si je rokê vkŭpersklŭčivši na srcé stisnola naj njega močno klepetanje zakrije i Leona obráz je povisno. Na srečo jih je nišče nê vzeo na pamet.

Te zapovednik je ednomi svojemi vojáki zapovedao se vu stŭdenec dolipŭstiti, dokeč so ga ti drŭgi na ednom močnom vôži držali. Ali njegove oči, kak se je vidlo, so se nê mogle

toj vu tom stŭdenci bodôčoj kmíci prevčítí, tak da je Broussona nê vzéo na pamet. Tò je ešče tŭdi, ta vu stŭdenci bodôča mrzlôča naprêpomágala, tak da so ga drgetajôčega potêgnoli pà gori.

Brezi nâshaja so mogli ti vojáki odidti. Toga nevolnoga Mihela so pa na velko molbo njegovoga očé i toga katoličânskoga popa, bêžati pŭstili.

Brousson je pa okôli polnôči odstavo tò vês i je dale vandrao vu Sevensaj. Njegovo delo je ešče nê bilô skončano, ali njegovi dnêvi so se dônok prôti večêrnomi mrákí približávali.

VII.

Približno za pêt fertálov leta sledi na eden večar je eden siromaško oblečeni moški potŭvao prôti vu bližini Pyreneušov bodôčemi váraši Paul. Očivesno je bio trŭden i pred várašom si je pod edno drêvo doli seo, ka bi si malo počino, prve kak bi pa vu váraš stôpo. Medtém gda je tŭ sedo, je z žepke edno pismo vzéo naprej i je pregledávao na njem napisano

bi se z zemle zbúdili ti mrtelni, se je povnôžao šereg naš. Cvetéča gmajna i lahko povêmo skoron ta prva evang. gmajna vu Prékaurji stoji eti i vu précimbnoj hiži Božoj diči i zvišáva Gospodna!

Pošlŭjmo záto, drági bratje, svojo evangeličansko svêto vero, denmo svedôstvo z-zitkom i činênjem, ka smo stálni, negenjeni vernici svoje sv. m. cêrkvi. Dokeč bomo na Kristuša evangelioma fundamentomi stáli, dokeč se njega bomo držali, či do vsi šatanje, kak erjŭjôči pozôji odgêrali prôti nam strahšne gôbce, nam nebodo mogli škôditi, ár je Kristušov evangeliom z-istinom Boža môč!

„Rêč Boža ostáne vs'gdár,
Njê nišče nemre prôti.
Bôg nás neostávi nigdár,
I svêti dŭh nás pôtí.
Či bi trpeli, ali zgŭbili
Žitek i blágo
I vse, ka je drágo:
Nebésa nam ostánejo!“ —

Oktobera 31. dên je svêtek hištorije. Nê je vrêdna bodôčnosti tista cêrkev, štera nepreštíma svojo pretečenost.

* *

„Vera je močnêša, kak vsáki protivnik.“ Luther.

„Eti stojím, nači nemorem činiti.“

1521. aprila 18-ga je pravo ete znamenite reči on Luther Márton, ki je nikaj nê mogao činiti prôti dŭšnojvêsti svojoj.

Aprila 17-ga je stao obprvim pred wormskim orsačkim gjŭlêšom i té si je za eden dên premišlávania čas proso. Na drŭgi dên, 18-ga se je med velikimi dvojnostami premetávava dŭša njegova, dokeč se je nê z-rokámi molítvi z punim vŭpanjem v Bogá zgrabô:

„Vsamogôči večn Bôg! Kak strahšlivi je ete svêt. Ovo odpré vŭsta svoja, naj me požré i jas tak malo pomoči mam! Kak slabo je têlo, kak močen je šatan! Vôra moja je prišla, sôdba moja je gotova! Bôg! Bôg! Bôg moj, Ti me pomagaj prôti môdrosti svêta! Včini tô . . . Ti lahko včiniš . . . jedíno li Ti . . . ár je tô nê moje delo, nego Tvoje. Jas nemam eti činiti, nebodem se právdívaô z etimi velikášimi svêta. Tô bi rad bio, či bi lahko mirovno i blážno tekli dnévi moji. Ali eto je Tvoje dugovánje . . . i istinsko i večno dugovánje. Gospôd moj! pomagaj! Vereni svêti Bôg! Vu človeki se ne vŭpam. Márnost bi bila! Vsa človeče je nestálno; vsa človeče je blodéče . . . Bôg! Bôg moj, mené si zébrao za eto delo, tô

adreso. Té se je edna žena približávava prôti njemi, na šteroj se je vidlo, ka z pôla ide i se tŭdi vu váraš pašči. Te potŭvajôči vandrar jo je oberkao i je zvedo od njê, ka je ona z Pau váraša i natô jo je pitao, či nej je poznáni eden Renard, šteromi on edno pismo má za prêkdati.

„O, tô je naš sôsedi!“ odgovorí prijaznivo na tô pitanje ta žena. „Hodte z menom, té ne zablôdite.“

Nê je dugo trpelo, ka sta vu váraš prišla. Ta žena njemi je edno med ti prvimi hišami pokazala, gde Renard stanŭje. Ta hiša je bila lêpa i pred njôv je edno lepô vôzdelano razpetjê bilô postávljeno. Gda je té vandrar tô zá gledno, se je malo prestrašo. Dônok je notri šô vu dvorišče i po stubaj na trnác. Vu tom meg-njenji je pa rávno edna lepô oblečena žena stôpila vô z hiže.

„Smem pitati, ali eti stanŭje gospôd Renard?“ pita te tŭhinec na tô, ka jo je na krát ko pozdravo.

„Ja, jas sam njegova žena“, odgovorí eta, med tem, ka ga je ponižávajôč poglédnola. „Ka

ščête žnjim?“

„Jas sam gospôdi Renardi edno pismo prinesao od gospôda Lefevreja z Castresa“, erčé on i nej prêk dá to pismo.

„Od gospôda Lefévreja v Castresa?“ ga pita ona čŭdŭvajôča, medtêd ka je prevzêla to pismo i ga je pregledávava; „Jas sam niti nê znála, ka moj môž tam spoznánje má.“

Te tŭhinec je bio trufleni. Ona pa erčé: „Eti jeste ešče eden Renard! Ali té ne pride v pitanje. Jas pokázem tô pismo dônok mojemi možej.“ I prvle kak bi pa té tŭhinec kaj prôti mogo povedati je že vu hišo odišla.

Tŭ je eden máli pŭklavi moškec sedo pri ednom stôli z velikimi očáli na nôsi i pred se-bom je velke knige meo, vu štere je pisao. Brezi toga kaj bi z knjig goripogledno je pitao, gda je te stopáje žené čŭo: „Ka želêš, moja lŭbléna?“

„Eti je edno pismo z Castresa“, odgovorí ona, „vŭnej je eden klantôš, ki ga je prinesao.“

„Že me pá môtiyo z têd neprestálnim kôdivanjem!“ erčé te moškec čemerno. „Niti edno megnjenje nema človek mér, ka bi si račune

dobro znam! . . . Čini tak, Bôg moj . . . stani k meni za Tvojega lûbeznivoga Je-zuř Kristuřa, kí je obramba, môč i trdí grád moj!“

Potom za edno malo etak nadaljáva:
„Gospod moj! Gde stojiř? . . . Bôg moj! Gde si? . . . Prídi! hodi! gotov sem! . . . Gotov sem dolidjati žitek moj za istino Tvojo . . . potrplívo, líki eden ágnec. Ár eto pravice dugovánje — je tvoje! Nigdar se neodtrgnem od tébe, ni zdâ, niti na veke! . . . I či bi se svêť taki z vragmi napuno — či bi têlo moje, štero je pa náprava rôk tvoji, taki vmôřili, razklačili, razsekali, žéžgali . . . dŭřa moja je Tvoja! . . . Ja! Moje je svedostvo rêči tvoje. Dŭřa moja k-Tebi slíři. Naveke z Tebom bode živêla . . . Amen . . . Bôg moj! pomagaj! . . . Amen!“

Etak se je pokrepila dŭřa njegova vu takřoj meri, ka za pár minut pred orsačkim gjûlêřom ni nazôčibodočnosť casara i svetni velíkášov, niti pred njega namálane pogŭbelnosti so ga nê prestrařšile, viře toga z punov močjov dŭře svoje je bráno dugovánje Gospôda. Či bi svoje dugovánje bilo, znábídti bi je vesnoti pŭsto. Ali dugovánje Gospôda bráni do smrti svoje líki vere hêros, Gospôda zebrána posôda.

„Eti stojim, nači nemrem činiti; Bôg mi tako pomagaj! Amen.“

Spomínajte se z Dr. Luther Mártona!

1483. nov. 10. — 1933. nov. 10.

Lutheransko evangeličansko krstřanstvo se pripravla svetiti 450. létني rojstni dên toga velikoga reformátora. 1483. novembra 10 ti, gda se je Luther Márton narôdo, je posebne božanske milošče dên bio.

Luther je nazájdao cêrkvi on dár, šteroga je zgŭbila: vu Jezuř Kristuři nazvestřeni od božanske milošče gučêči nepokvarjeni evangeliom. I ka je pozábila, búdo jo je tŭdi na spunjávánje gorídjánja njénoga, naj od Jezuř Kristuřa gučêči nepokvarjeni evangeliom obarje i od njega svedostvo čini. Vu vezdášnjem svetovnom preménjávánji tŭdi nesmimo pozábiti, ka cêrkev naša vu srmařtvi svojem samo eden kíňč, vu boji svojem samo edno rožjé má: rêč Gospodnovo, to močno prorocko i apořtolsko rêč, štera je nam porok Bože milošče.

Bojdmo verni vu zdržánji i glářenji Bože čiste Rêči i njegovi sakramentumov! Naj bode nam dên blagoslova 1933. nov. 10 ti ino se tiče tŭdi cêrkvi 118 ga Žoltára 17. verřuř, šteri je našemi Lutheri vu Coburgi môč i trôřt darŭvao:

„Nemerjém, nego bom živo i nazveřčávao bom dela Gospodnova.“

*

Vu našem orsági se tŭdi po vsê evangeličanski gmánaj ôsvetno posveti 450. létني rojstni

skleno!“ I brezi kaj bi goripogledno je na dale računao i pisao.

„Ali, drági Gabriel“, erčê ta žena, „pogledni dônok prle tô pismo. Mogôče je kaj tákřega v njem, štero de nam na hasek“.

„Z Castresa je priřlo?“ kriči te máli. „Tam nemam jas spoznánje z nikim. Dáj tomí klan-toři pár drôvni pênež i ga pošli“.

Dônok je vzéo tô pismo, štero je záčao pregledávati i erčê: „Eřče eden Renard jeste eti v Paui, je siromařki štrikar“. Ali naj se zagvŭřa, je tô pismo ôdpro i je záča čteti. Njegov grdí mazlíkasti obráz povisnjeni gráto; gorí je skočo, tak da bi ga šteo z iglov bodno, zgrábi svojo ženo za rokô, tak da je skoron goriskričala i záča reřčiti:

„Sreča nájna je eti. 3000 Livres čisti dobíček!“

Ta žena malo čemerno erčê na tô: „Tô je lêpo, ali pŭsti mi že rokô! Malo mi jo ne razmořdžiř!“

Te máli pŭklavi je nej znao od radosti kam bídti, dokeč ga je žena nej pítala: „Z kêm

si 3000 Livresov dôbo? Cêna vune je na telko spádnola, ali so se cêne plátna na telko podígnole?“

„Nej! Nej!“ kriči te môž. „Eti, glédaj kakřa sreča nam je vu rokê spádnola!“

Tá nej je dao tô pismo i dokeč si je on med očále brisanjem záčao vôračunati, ka na koj obrné ete 3000 Livrese vu svojoj trgovini i kelko haska prinesêjo, je ona tô pismo prečtêla. Tô pismo je Brousson predgara poráčalo na gorivzêťje pri Renardi i naj njemi vu vsakři potrebcínaj na pômoč bode i vu potŭvánji na dale sprevodi. Obema je odkřito bílô, ka te vŭnej cákajôči vandrar je nê drŭgi, kak sam Brousson. Tak sta si odlôčila, ka ta se tak držala, ka tô pismo, štero je vu resnici tomí Renard štrikari bílô napisano, ki je vôren kotřiga té „pŭřčáve cêrkvi“ bio, nê njemi posláno, nego njim kí so pa vu resnici svojo vero ôdali i prékstôpili na pápínsko i ta se prôti Broussoni priřázno držala, dokeč ga pri oblásti gorizglásita i njega zgrábijo. Ta žena je záto na trnác stôpila, gde je Broussona povrgla i te môž je za njôv řô.

dén našega reformátora, Dr. Luther Mártona. Zvön toga bodeta dvá velikiva sküpnocérkveniva glávniiva Luther svétka; eden vu Zágrebi, drügi pa vu Pančevoji. Na tema glávniima svétkoma tao vzemejo odposlanstva naši far, spévni khorušov, ženski drüštev, mladézni drüštev. Na oböma svetüvanjoma prelepi redovék bode, kakti khorušne pesmi, solopopévänje, deklamácije, govori, trompötno igranje z törma, predge itv.

*

Naši časopisi nas celo prihodnje leto bodo spominali na 450 létnico Luthera. Vu našem novom Kalendariji za 1934 to leto dosta artikulušov bode, z kèpmi ilustrirani, od Dr. Luther Martona. Vu Düševnom Listi prihodnjega létnika pa bode edna priloga prèk celoga leta, vu šteroj objávimo Dr. Luther Martona žitek, po lüdstvinskem spisani. Tö bode edna cela knjižica takše vrédnosti, štero meti ino četeti istinska radost bode vsákomi dobromi i vernomi evangeličanskomi kršćeniki!

I. glávno správišče Gustáv Adolfa glávnoa drüštva v Jugosláviji.

Gustáv Adolfa drüštvo vu králjevini Jugosláviji je svoje prvo glávno správišče t. l. septembra 9. i 10. vu Pribičevičevoji (pöleg Novoga Vrbasa-Bačka) melo. Drüštva predsednik Dr.

Popp Filip püšpek z svojov gospov, Dr. Roth Vilmoš svetni president naše sküpné cèrkvi, Klein Franc düh. drüštva podpredsednik, Luthár Ádám düh., drüštva pèneznik, May Gerhard düh., drüštva tájnik, odposlanci drüštveni filiaik i drügi gostje smo sept. 9 ga popoldnévi ob 3-oj vöri prišli vu Pribičevičevo. Pri železnici so nás ščaküvali mládi badndérišti na konjaj i edno dvajseti kočü. Vu mesto pridöc po dúgoj glávnoj vilici na dvakraja cesté je puno národa stalö i navdúšeno pozdrávlalo prihájajöcè lübléne göste. Vu več mesti so bilá slávna okinčana vráta, z pozdrávnimi govorami, gorpostávlane. Naš höd se je stavo pri farofi pred cèrkvov. Tü je nezračunana vnožina lüdstva bila vküpsprávljena, na čeli z fárnim dühovníkom, báčkajskim glávniim šinjorom Jahn Jakabom i z predhodéčimi možmi rázlični korporácij. Po lépom khorušnom spévänji so nájprve dom. šinjör-dühovnik pozdrávlali z navdúšenimi rečmi g. püšpeka, njihovo gospö, svetnoga presidenta i vse göste; potom so nasledüvali pozdrávi gmánskoga inšpektora, občinskoga vodítela, ogengasilcov zapovednika i voditelov drügi korporácij; deklina so med lépimi deklamácijami korinšopke ponüdile g. püšpeki i gospè. Na vse pozdráve so g. püšpek dáli lépí odgovor, srčno zahválnost.

Pribičevičevo je edno ščista evangeličansko mesto. Približno 3500 düš račüna. Mestancarje so jáko gostolübní. Vse so nás osipávali z svo-

Med tém je lübeznivi obráz záčao kázati, naj toga plemenitoga gösta prijaznivo gorivzeme. Ali te trnác je prázen bio i Broussona je več në bilö.

Tomi se je že tö razpetjé pred hišov në vidlo. Dönok si je mislo, ka so mogöcè Renardovi vu árendi pri ednom katoličáni, ali so pa, kak je tö vu onom vrèmeni na gösti bilö skrivne kotrige te püstínske cèrkvi. To obnášanje te gospodsko oblečene žené njemi je pa dönok neprijétno bilo i končno tö opominanje, ka ešče eden Renard jeste, njemi je tö potváranje obüdilo, ka je tö njegovo pismo në vu te práve rokè prišlo. Tö zgučávanje, štero se je sköz dvér vö čülo i štero je Brousson na kelko-telko zarazmo, ga je zagvüšalo, ka je vu nájvékšo nevarnost prišo. Tü se je në dalö dugo premišlávati. Hitro je vö z dvorišča odišao, brezi toga kaj bi ga na pamet vzéli i se je vö z váraša paščo, na kelko je samo mogöcè bilö. Tö dúgo premišlávänje i to veseljé, štero je toga püklavoga trgóvca za pol nóroga napravilo, je njemi zadosta vrèmena zagvüšalo za bëg. Dokeč je ete Broussona

gorizgláso i so njega iskati začnoli, je Brousson že daleč hodo. Pröti Oleroni se obrno i je srečno tá prišao. Na pošto je šö, tam si je edno hišo zproso i si je rávno črèvle záčao dolizüvati, ka bi si doj légo, — so trúpali po dveraj i policijáji so stöpili vu hišo.

„Vi ste gospöd Brousson? pita ga te prèdnji.

„Ja!“ bio je te míroven odgovor.

Broussona so z lanci zvézali i ešče ono nöc je v Lescar bio odegnáni, na gojčno pa vu Pau. Med tém so si žnjim dobro djáli, ár je te Interdant té krajine Jansenist Pinon eden dober möž bio.

Komaj ka je te zgrábleni pred interdanta bio pripelani, je prišao te odávec tüdi z velkim nanizávanjem.

„Ka želète gospöd Renard?“ pita te interdant toga trgóvca z mrzlim glásom.

„Vaša milost“, ercé raščéti te püklavi, „mi naj ne zaméri, či bi za ono šumo sméo prositi, štero je právda za vlovlenjé toga jeretničkoga predgara odlöčila i či bi mi jo vöpláçali.“

„Nevolnják“, skriči na njega te interdant, „nè te je sram na té lüdi poglednoti, štere odá-

jimi dobrôtami, Na sredini mesta stoji prestrana c rkev. Vu nj  je olt r i predganca z mramora. T di vu svetovnoj bojni sp djeni jun kov im na so ovekive ena na mramorskoj t bli.

Na zamerkanje vr dno dr im, ka vu fari 3 evang. sp vni khoru je jestejo:  zenski khoru , mo ski khoru  i mlad zni me ani khoru . Vsi trije khoru je navd  eno i n shajno g jijo evangeli ansko pop vanje. Vle  e je bilo viditi, kak navd  eno i vr lo so pop v le e  e 50-60 l t stare  ene vu  enskem khoru i. Tamo nji vernici vu istini svedo ijo, ka je evangeli anska c rkev pop vaj  a c rkev.

E  e edno zamerkanje. Vu o i mi je vd rilo i dugo-dugo sem gl dao t , ka so vse  enske vu c rkev vu  arnoj obleki i z  arnimi r bci na gl vi prih jale. I vse obleke ino r bci so popolnoma t di vu edno formo bil  za ite, vse se je kak edna narodna no a vidilo. Pitao sem: jeli samo zd  pri et   svetnostaj prih jajo vu taksoj obl ki? Odgovor sem d bo, ka vsig ar. — Nezvolno morem pitati: ka pa prinas? — Ne  em odgovora ese zapisati; naj si ga d  vs ki sam sebi.

Sept. 9 ga popoldn vi ob 4-toj v ri so dr  stva  estnici i odposlanci meli konferenco. Ob   8-oj v ri se je pa za no  svetni ve er vu c rkvi. Po ob nom pop vanji so dom nji  inor-d hovnik meli pozdr ni govor na podl gi I. Jan. 3, 18. — Potom zo pop vali mlad zni,

mo ski-,  zenski khoru , zm s so pa odposlanci dr  stveni fili lk meli govore. Z Pr kmurja so et  red v pis tel spoznavali na  c rkevni  itek i delo na e G. A. fili lke. Kr tki b d ci govor so meli t di Dr. Roth, zaprtni govor pa Dr. Popp p  pek.

V-nedelo, 10 ga septembra ob   9 o  v ri je bila za deco bo a sl  ba; ob 10-oj v ri pa gl vna bo a sl  ba. Sv te njo predgo so dr ali Dr. Bernhard Bornikoel d hovnik z Beogr da na podl gi Gal. 6, 2. Alt rsko sl  bo so opravljali dr gi d hovnicke;  zenski- i mo ski khorus je t di pop v o; zv ontoga kvartet z Jaraka je pop v o prelepo, z sprev janjem orgel.

Popoldn vi ob 3 o  v ri je bil  vu c rkvi gl vno spr vi  e. K-tomi je pri lo z bl zi i d le a B  ke tak dosta verebratov, ka ji je velika vno ina n  mogla v c rkev. Zv na c rkvi so bili z to t di govori. Vu c rkvi smo najprve pop vali: „Preb dte se ino   jte“ pesem. Mladinski khoru  z Novoga S da je t di pop v o 2 khor la. Zmo nol pim gl som je solo-pop v o z sprev janjem orgol Wolf J no  vu itel z Tor e. Bil  so p lik deklam cije. Odprtni govor so meli dr  stva predsednik, Dr. Popp Filip p  pek. Za gr nt svojega navd  enoga govora so si z brali ete re i: „ r n  n m je dao B g d h  bojznosti, nego zmo nosti i l b znosti i tre nosti“. (II Tim. 1, 7.) Med njihovim dramfaj  im zmo nim govorom so pri li vu c rkev

va  kak Jud  ? Od isti se! Nemrem te videti!“ Te od vec je prestra eno odi o i n  je v  pao ve  pred interdanta o i priditi.

Brousson je  elo, naj ga te interdant Pnion s di, ali te interdant Baviile z Languedoca je nej dop sto, nego je  elo naj Broussona njemi v d jo,  r se je Brousson v Languedoci nar do i etak je pod njegovo obl st sli o. Tak je mogo ete v Montpellier odpelani bidti. Brousson je sr no zahv lo Pnioni za njegovo pri znost i ete ki ga je za t  vr men pol bo, je zapovedo svojim slugam si  njim kak n jb g  e d j ti, tak da je Brousson na  elom pot vanji niti zv zani nej bio. Eden t l p ti je z br dom mogo napraviti na ju nom kan li. V bl  ini Villefrancheja bi zlehka pobegno ali na  arne breg  ali na Pyreneuse, gda je te br d pri ednom zav nki gori bio zadr ani i ti slugi ki so ga sprev jali so z spali; ali on je re  dao, ka ne pobegne i tak je ostanu. Na 30. oktober 1698. je pri o v Montpellier, gde so ga vu Zitadello zaprli.

P t dni sledi na 4. november je tam velika nemirovnost kral vala. Dosta vesni koga i bre -

noga l dstva se je vu v ra  pa  ilo. Ti vara anci so vsi med dverami i na vilicaj bili i vu  upore zgn ni so si zgu avali med sebo. Voj  ke patrole so hodile po v ra i. N jmre pa na Peyrou pl ci, gde je mesto skon enj  smrtne s dbe bil , je dosta voj kov bil  goripost vleno, na sredini te velke vno ine l dstva.

„T  de mr ti mogo?“ p ta edna kr marca ednoga mimoid  ega poznanca, ednoga sodni skoga slugo  eno.

„Ja, ja“, er e et , „gosp d interdant ga je na kol  str ti os do“.

„B g moj, ednoga  loveka, ki je nigd r nikomi n    odo!“

„T  je istina, t  je mogo eden pobo en  lovek bidti! Jas sam ga vu temnici moliti   ila,  tero mi je sk z d  e  lo. Meni se smili, ali d nok je eden jeretnik.“

Te  ene so si zd h v le. Na z dnje ta kr marca na d le p ta: „Gda de pa osmrtnjeni?“

„Dnes ve er ob  tiraj!“

„Tak hitro?“

odposlanci Nemške-, Švédske-, Švicarske evang. cirkvi, šteri pozdráveni so govorili nam trôšt ino batrivanje: Da smo nê pozábleni, nê ostávleni.

Lêtno naznanilo od delanja društva so naprédali May G. društva tájnik. Jáko lépo je bilô tó poročilo. Mi překmurski evangeličáni smo z našim nabéranjem preštímáno mesto doségno li. 40 par je spadnolo pri nás na vsako dúšo. Jáko dobro je spadnolo, ka je tûdi šolska deca pri nas lepô nabérala.

Naše šinjorije nemočne raztorjenosti so lépe podpore dobile. Apače so dôbili takzváni trôštadár 4000 dinárov, Dolnja Lendava pa 2000 dinárov.

Po nazájzebránji dotešnji čestnikov, so predsednik Dr. Popp pûšpek meli zaključni govor i se je glávno správišče z občnov pesmov dokončalo.

Večér je ešče do polnoči trpéče zgovárjanje i debateranje bilô vu farci od církevnoga štampa i od vezdášnje stáve evangeličanske cirkvi vu Nemčiji.

Po krátkom počívanji smo v pondělek v zôrje razhájali vu svoje domove, z lepim spominom na eden pozdignjeni ôsvetek i z močnim odločenjem, ka ešče verněši, vrelěši delavci budemo Gustáv Adolfa društva, toga smilenoga samaritánuša od dosta rón krvavěče naše svété materé cirkvi. L.

„Bližnji činenje, Bôg vero potrebúje.“ Luther.

Pozvánje.

Puconska evangeličanska cerkvena občina 1933. oktobra 22-ga bode svetila 150 letnico obstoja svojega.

Na onom prestori, gde je vu začétki 14 mēsecov boža slůžba držána bila, je zdâ spominski steber postávleni, šteroga ôsvetno odkritje ob etoj jubileumskoj priliki bode.

REDOVĚK SVETŮVANJA:

1. Pri spômenka stebri ob $\frac{1}{2}$ 10. vôri.

1) Zdůháv (na 150 létnice svéték, pisao Flisár Jánoš): naprédá fárni mēšani khoruš.

2) Spomínanje z 1783 ga oktobra 12. (Pisao Flisár Jánoš): naprédá Kerčmár Zoltán misionski predgar.

3) Občna pesem:

Vadlůvánje, oh tí boží dár!
Tí, tí si mi angel mira.
V-tvojem krili nevčagam nígdár
Vu nôči kakšté vihéra.
Ka bi bio jas brezi tébe,
Najdragši blagoslov nébe ?!

4) Odprtni govor i molitev: Kovátš Stefan šinjor-důhovnik.

„Tak more bidti, ár je bôgše prvé kak sledi.“

Ta krámarca bi na dale rada spítávala, ali lůdjé so prišli i ona je mogla na dale vóobslůžávati. I ova je tûdi dale šla za svojim poslom.

„Té pa dnes ob štrtoj, té že de prekesno!“ muvi vu sebi eden okôli 25 lét star mládi človek, ki je při dveraj stojěči čůo tó zgučávanje ti žen. Po njegovom gvanti sodjeni bi eden bogáti kmet mogo bidti. Na tó se je vzéo i je vu edno stránsko vilico šô, gde je vu edno lepšo zidíno stôpo.

„Prišo si, Franc?“ pita ga edna mláda žena. „Ka si za glási prinesao?“

„Nê dobre, Katarina! Gospôd Brousson je na smrt osodjeni. Dnes večér ob štrtoj vôri de mogo mrěti“, odgovori žalostno te mládi mōž, naš stári poznánek z St. Laurenta. Broussona zgráblenjé i naprej pričákano osôdjenjé ga je prineslo z Katarinov v Montpellier, štero je po njegove materé smrti za ženo vzéo i se je k njim v St. Laurent priselo.

„Nemre se nika za gospôda Broussona napraviti?“ pita ta mláda žena bojázljivo.

„Nê, Katarina, že je prekesno. Vrēmen je že prekrátko, kaj bi ga lahko oslôbodili. Vilice so napunjene z soldákmi i naši je pa premalo.“

„Boža vola je“, erčé Katarina i se zajôče. „Eden bi od nás lahko za njega mrôl. Či gospôda Broussona več nede, što de té páso našo črêdo?“

„Tô Bôg znál!“ odgovori Franc, „kak rad bi dao jas mojo krv pretočiti za njega, či bi tó mogôče bilô.“

Ta hiša, gde sta tédva mládiva na sálaši bilá, je edne vôrne kršćenice bila, čovice Pac-kers Laroseja, z kém je te stári Couderc v srčnom prijátelstvi bio, ki je zdaj za volo boléče nôge nê mogo v Montpellier pridti. Ta dovica je do zdaj tiho kcoj poslůžála, ali zdaj se je oglásila: „Deca, naj bode Boža vola! Bôg de ga krepio i njemi žitka korôno dá.“

Naprê je prinesla svojo biblijo i je goričtela k Židovom poslánoga lista edenájsti tál; one zmožne reči od obládnosti vere, štere so te

5) Občna pesem :

Verni, diko, čest spévajte;
 Z-vesélnostjov zvišavajte Bôga, kak stvoritela;
 Njega, vu svetlosti gledéč,
 Molte vsi, vu práhi klečéč,
 Kak šorša ravnitela —
 Zmožen,
 Blá'žen
 Si ti Bôg naš, ki vsa ravnaš v-pravičnosti,
 I blagoslávlaš z-milosti.

6) Svátešnji govor, blagoslovitev stebra i táble: Šiftár Károlj bodonski düh.**7) Občna pesem :**

Bojdi veren v-tvojoj veri;
 Kebzúj na závezek tvoj;
 Djánje k-právdi žitka meri,
 I v-oblíbi močno stoj:
 Neodaj vadlúvánja,
 Neoskrúni pozvánja,
 Na štero si posvetšeni
 Teda, gda si okrstšeni.

8) Spômenka steber vu iméni šinjorije
 překdá Benko Jožef, ors. poslánc, přek-
 murske ev. šinjorije inšpektor.

9) Spômenka steber vu iméni gmáne pre-
 vzeme Kühár Štefan, ban. svetnik, pucon-
 ske fare inšpektor.

10) Občna pesem :

Díči, dŭša moja, díke vekvečnoga krála,
 Zdigni se pred njegov tronuš, pravi: Njemi hválal
 Zvon brnéči,
 Pesem i glás orgelski
 Vse naj li njega zvišáva.

11) Na stôpétidesétlětnico. (Pisao Flisár
 Jánoš): naprédá Vljaj Vilma vučenka VI.
 zlôča gymnázije.

12) Občna pesem :

Znam jas, v-kom verjem, komi živém! —
 I tó vero ščém varvati;
 Za njě volo ráj vse prenesém,
 Kak kaj bi jo šteo odati. —
 Vadlúvánje, večni kinč moj!
 Ti mi i v-smrti drágo boj.

II. Vu cěrkvi.**1) Občna pesem :**

Hodi k-nam, boží dŭh světi!
 Srdca naša nam posvěti:
 Vlě vó na nás v-obilnosti
 Dáre tvoje smilenosti,
 Štere onim podeljávaš,
 Ké z blódnosti povodjávaš
 Na svetlost vere krstšanske,
 I k-vretini díke božanske.
 Dika, čest i hvála Bôgi!

žalostne srce pomali spomérile. Té so pá při-
 játeli přišli, ki so njim te dogôdke deněšnjega
 dněva naznájali.

Sodniška dvorána je nakláčena bila z ra-
 dovědnim lŭdstvom, naj vidijo toga nigdašnje-
 ga fiškálíša, koga so do zdaj povsod tak hváli-
 li i hérili i zdaj kak eden nevolni dŭhovnik té
 pŭščáve i kak eden „razbojnik“ bio pred sôd
 postávljeni. Brousson se je fřtál vóre bráno mi-
 rovno i ponizno, vu šterom je poskŭso svedo-
 čiti, ka je vedno vu pravici i pobožnosti živo i
 kak sluga Gospodna i evangeliŭma je přišo na
 Francuško svoje nesrečne verebrate krepit i
 trôštat.

„Či ste vi eden predgar“, pita ga Baviile,
 „kakše dugovánje i zroki vás vodijo vu vašem
 obnášanji na Sevennaj i indri?“

„Nazveščávanje evangeliŭma po apoštolski
 pěldaj!“

Predgali so apoštolje nepokornost prôti od
 Bogá postávljenim oblástam?“

„Jas sam tó nigdár ně včino?“

Či rávno, ka se je na njega nika protiv-

noga revolucionárnoga ně moglo posvedočiti,
 dŭnok je bio na ředno i zvŭnrědno mantránje,
 poté pa v kolô strěti i njegovo mřtvo tělo na
 gaoge obesiti osodjeni i tó zavolo toga, ka je
 kak voditel 1683 tjega leta v Toulousei držánom
 odposlanom gŭlěši tál vzéo, na šterom gŭlěši
 so proteštanti proteštěrali prôti králevskim ne-
 pobožnim odrědbam i želeli veresloboščino i
 proteštanske cěrkvi organizěranje. Baviile je tó
 sôdbo polekšo. To mantránje je tomi osodje-
 nomi samo pokázano bílô i te hohár se ga je
 samo na mesti osmřtjenjá lahko dotekno.

Okôli šřrte vóre sta tedva mládíva oženje-
 niva; Franc i Katarina tŭdi med tŭv velikov vno-
 žinov bílá na Peyron pláci, na zgŭbľenjá mesti;
 naj tomi Božemi slugi při njegovi zádňji minu-
 taj, trplěnji i smřti blŭzi bodejo.

Za malo se je že čŭlo bobnjärenje od ti
 približávájôči vojákov, ki so za pár minut žé
 do mesta přišli, na sřědi med njimi z tim oso-
 djenim. Peški je šŭ na svojo slědnjo pŭt z ve-
 drnim obrázom. Gda je do mesta přišo je med
 lŭdstvom smřtna tišina postánola i bob-

Oh ti, zmožen bátrivitel!
Bojdi nam veren voditel,
Da vu veri obstojimo,
I vu boji nezdvojimo:
Pelaj po stezi vernosti
Nás k cili velke večnosti,
Gde mo vsi z-odičenimi
Vesélo spěvali šeregmi:
Dika, čest i hvála Bôgi!

2) Molltev i Bože rěči čtenjé: Kűhár

Franc morávski pom. dűhovnik.

3) Občna pesem:

Tebi, tebi, oh Bôg, dűh odičeni!
Boj velki děn deněšnji posvetšeni;
Imé tvoje naj dnes vsi čestijo,
Ki se tvojój diki veselijo.

4) Božo rěč glási Škalič Šándor dolnjelendavski dűhovnik.

5) „Hválmo mi vsi Bôga“, naprědá fárni měšani khoruš.

6) Božo rěč glási Lic. Goschenhofer Henrik radkersburgski dűhovnik.

7) „Nevcagaj, oh črejda mála,“ naprědá fárni měšani khoruš.

8) Božo rejč glási Luthár Ádám puconski dűhovnik.

9) Občna pesem:

Radosti skuza polěva,
Bôg, lica črěde tvoje,
Gda pred tebom doliděva
Áldov dűžnosti svoje,
Za vernost tò,
Kaj si zdá njò
Vodo, krepio, odičo.

10) Po božoj slűžbi ôsvetno správišče vu cěrkvi:

- a) Kűhár Štefan inšpektor odpré správišče;
- b) Pozdravlěnja;
- c) Hištorijo puconske fare nakrátci spoznáva i ôsvetno deklarácijo predloží Luthár Ádám dűhovnik.

11) Občna pesem:

Trdi grád je naš Boug zmožni,
Rožjé ino obramba;
Varje nás, šereg pobožni,
Kak verni svoji hramba.
Naš stár' protivnik,
Svejta poglavnik
Z silov, z-jálnostjov,
Bori se z-oblástjov,
Nakanivši nás fundati.

Rejč boža ostáne vsigdár,
Njej nišče nemre pròti.
Bôg nás neostavi nigdár,
I světi dűh nás pòti.

njärenje je tűdi hěnjalo. Brousson je na vmorišče stòpo. Vu tom megnjenji je eden konjenik prijezdo na plac na oznojenom kònji i se je, na kelko je samo mogòče bilò, vu bližino toga vmorišča zrivao. Vsi so bili zášeni i so čakali ka de se godilo. Ti vojáci i te hohár sam je za edno malo postano, vu štimanji, ka je te konjenik mogòče od oblásti Broussona pomilűvanja glás prineso. Tűdi te osodjeni ga je zagledno i eden trák radosti se je skázo na njegovom blědom obrázi. Ali gda je te konjenik nikši glás nej dao i Brousson se je pròti národi obrno kaj bi njemi edno pár rěči povedo, 18 bobnjòv je začalo bobnjariti, šteri glás je odnějmo Broussona rěči. Ta sòdba, štera se je, živo-ga v kolò strěti glásila, je od interdanta Braville nepričákano polehkšana bila, tak ka je Brousson prve vmorjeni i tak v kolò strěti mogo bidti, sě je brezi odlášanja skončala. Broussona so prve obesili i njegovu mrtvo telo tak strli v kolò. Po skončanju te smrtne sòdbe se je te vékši tál lűdstva razširilo. Te konjenik, šteri je dolskočo z konja je ešče izda tam stao z rokòv

se na konja šinjek naslònivši, z skűznatimi očámi glědavši toga plemenitoga mantrnika zemelske ostanke. Nej je vzěo na pamet, ka se je Franc z Katharinov pròti njemi približavo.

Franc si je na zádne kuráž vzěo i ga je oberko: „Gospòd, ste mogòče vi toga pokojnoga tűdi poznali?“

Te tűhinec se je nanáglo k njemi obrno, eden čas ga ostro pregledáva i tě erčě: „Ti si tò, Franc?“

„Moj Bôg!“ erčě te sáseni Franc, „je tò nej gospòd Favre?“

„Kabi nej, jas sam!“ erčě z žalostnim glásom te mládi Favre i za krátek čas na dale erčě: „Jas sam čűo od toga, ka je ete boží sluga zgrábleni i sam si včasi mislo, ka de ga tò njegov žitek koštalo. Noč-děn sam ga želo ešče ednòk vu žitki videti, dokeč sam si odlòčo v Montpellier idti. V Luneli, gde sam se tri vòre műdio, sam zvedo ka de dnes ob štrtoj vòri vmorjeni. Tak hitro sam se jezdo, na kelko mi je samo konj ládo, naj ešče v právom časi pridem i Bôg mi je dopűsto, ka sam od njega eš-

Či bi trpeli,
Ali zgubili
Žitek i blágo,
I vse, ke je drágo:
Nebéša nam ostánejo.

12) Offertorium na Gustáv Adolfa Drůštvo.

* * *

Onim vernikom, šteri nedobijo mesta
vu cěrkvi, pred cěrkvov bodo Božo rěč
glásili Kerčmar Zoltan misionski predgar,
Kúhar Franc pom. dűhovnik i Škalič Šán-
dor dűhovnik.

* * *

Gospodne! ti si bio obramba naša vu
vsákom vrěmeni.

Prihájajte i hválte Gospodna, ár je
dobrotiven i milošča njegova trpi na veke!

Fárno predsedníktvo.

Sobotška evang. gmajna

je oktobra prvoga, preminěšo nedelo jáko lépi
švetelek svetila. Na zněva vřzmá'ane cěrkvi ve-
likoga dela, štero je blůzi tri mēsece trpelo sre-
no dokončanje, Luthera obloka i v-orgole elek-
tričnoga motora sprá lanja je Bōgi zahválnosti i
posvetěnjá světek svetila. Slědnje dni so nestá-
noma prihájali v-Soboti delo majōči lűdjé tō lě-

po delo obiskávat, čűdűvájōči je, ár v Prěkmur-
ji dnesdén nega k-sobotškoj evang. cěrkvi pri-
spodobno osnájžene Bože hiže. Z-daleča so
prišli imenűvani děn nē samo evang., nego i
drűge vere verniki k-toj Božoj slűžbi, tak da se
je cěrkvev nabito napunila žnjimi. — Božo slűž-
bo so odprávlali domáči g. dűhovnik senior
pred oltárom, srdcé genlivim pripravnim govo-
rěnjem, na predganci pa g. Darvaš Aladár kri-
ževski dűhovnik na Sv. pisma Máte V. 16 toga
veršűša podlagi od njích že dobro pčznanim os-
trim dűšo i srdcé bűdēčov predgov. Vsaka dűša
je od obě dvě predgi navdēhnjena bila prōti
Bōgi z poniznov zahválnostjov, ki je tō veliko
i lěpo delo brezi vse nesreče dao dokončati i
dojűsto té veliki děn zadobiti. Ousvetno slűž-
bo Bozo je podigávalo sobotški ogengasilcov
prišestjé i sodelovánje, za štero tak g. zapoved-
niki Cvetko Lajoši, kak posebno všém kotrigam
bojdi srdčna hvála!

Té lěpi švetelek naj bűdí vernike k-Bōgi
na zahválnost i k-Kristuši na lűbēzen, ki je tak
veren pastér i skrbnik evang. sobotške gmajne
tak lěpomi naprěiděnji. Naj bűdí i nadale njé
voditele, neprěhoděče i vse áldűvájōče kotrige
ino je blagoslovi i darűje, da i poetomtoga z-
dobrovolnostjov znášajo cěrkvevne potrebčine ino
priprávlajo pōt k-svojemi nebeskomi zveličanji.

Málanja plán je cěrkvi bivši umetní reditel
g. Gerey Ernő narědo, v-orgole motor je brata

čē eden pogléd zadōbo, naj či nazáj v Švájce
pridem, njegovim lűblěnim ešče od njegovi slěd-
nji minut lahko nikaj povém."

Favre je tiho gráto i je žalostno pogledno
na Broussona mrtvo tělo. Rávno so soldáci i
sodniški slugi prišli, ki so njegov mrtev trűp na
edne kōla zdignoli, da bi ga odpelali i pokopali.

Te plac je že spoj prázen gráto i naši
prijáteli so tűdi odišli na svoje stanovánja, da
bi na drűgi děn odstavili Montpellier.

Na drűgi děn v gojdnō je Favre k ednomi
zlatári šō, ka bi za Katharino, Franca žení za
njichovo vřrnost, gda so Favreja v lōgi Vaque-
rollesa vrokō strělili, so se za njegovo gori-
ozdravěnje telko brigali, nikaj za spōmenek kűpo.

Gda je notristōpo, je na njegovo veliko
čűdűvenje rávno Broussona hohára tam najšo,
ki je vu blůzini méo svoje stanovánje i je čűo
njegove zádne reči.

„Jas sam već kak 200 lűdi osmrto, ali ni
eden me je nej tak do trepetanja prineso kak
gospōd Brousson. Gda so ga na vmorišče pri-
pelali, je komisár i sōdnik bole trepeto kak on,
ki je oči svoje molěč na nēbo zdigno. Jas bi
odběžo či bi mogo, naj bi ga samo nej osmrto.
Či bi gučati vűpo, bi dosta znao od njega po-
vedati. Zagvűšno on je tak mrō, kak eden světi."

„Istina, kak eden světi!" erčé te zlatár,
on je zdaj notriodišo vu veselje Gospodna nje-
govoga."

Favre je hitro odpravo svoje dělo i je os-
tavo trgovino toga zlatára. Za edno pár vřr
sledí se je že prōti Švájci paščo i Franc se je
z svojov mládov ženov tűdi na pōt vzéo prōti
dōmi. Vsi so si odlōčili, ka do tečas vōdržali i
vse áldűjejo, dokeč i oni bodo tá prišli, vu ono
radost, šteroj se zdaj že te do smrti vōren i
pobožen sluga Gospodnov, Brousson, radűje.

Konec.

Dittricha firma postavila. Málanje je vsem na zadovolnost sobotški málar g. Schöck Šánuel umetno doprinesao. Luthera oblok je pa agilno sobotško evang. žensko društvo v Zágrabi pri Marinkovič firmi dalô zgotoviti.

Oktober 31. dën je svétek svedôstvadevanja. Nê je vrêden na herb, verovađlûvajôčega junáka, Luthera on, kí nevûpa na etom dnêvi svedôstvo djáti od svoje cêrkevne kama-slišnosti.

Gde vero ne hránijo i ne navájajo, jeli je čûda, či se vömrêti pripravla.“ Luther.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Bôg vse lûdi šče zveličati i na spoznanje istine pridti.“ (I. Tim. 2, 4.)

Osební glás. Kûhar Štefan, puconske fare vrêden inšpektor so imenûvani za kotrigo banovinskoga tanáča drávske banovine za mursko-sobočki kraj. Veseli nás tó lêpo preštímanje i odlikovánje tém bole, ár so Kûhar Štefan inšpektor od začêtká mao eden nájvernêši prijátel ino podpor-ník našega Lista.

Žalost puconskoga dûhovnika. Vdova Flisár Amálija, roj. Kûhar, punica Luthár Ádáma, naši časopisov nastavitela ino glávnoga reditela, so se septembra 19-ga vu Szombathelyi, starosti svoje 73. leti z nevôle i trplênja nazájodselili k Gospôdi, pri kom vidijo zdá lûbezniike svoje.

Našim naprêplačnikom. Ár so za volo famílijske žalosti glávní reditel našega Lista celô zaposleni i odsotni bili, záto je vu septembra mēseci Dûševní List vöostao. Mislímo, ka z etov dvojnóv numerov ino prilógov zadovoljivo nadomestilo dobíjo naši verni čtenjáři.

Nôvi dûhovníški kandidát. Ml. Darvaš Aladar, sin križevskoga dûhovnika, so dokončali šolê i potomtoga kak pomožní dûhovnik bodo slúžili cêrkev nášo, Boží blagoslov naj sprevája njihovo vrêlo delavnost vu Kristušovoj cêrkvi!

Bajorskíorsâg. V pretečenom leti se je z 50,000 mi povékšao tamošnji evangeličánov račun. Na cêrkevni cil so više 5 millo markov darûvali.

Zahválna gmajna. Našemi imenitnómi rojáki, tomi dobromi pastéri i neobtrûdnómi písá-teli, Czipott Gézi, je szombathelyszka evang. gmajna lêpi grobski spômenek gorpostavila, šteroga blagoslávlanje je septembra 19 ga bilo. Genlivo je, gde se živôče zahválno spominanje vu etakšém vidnom djánji posvedoči.

Lêpi dár. Dolnja Lendavska diasporálna fara je od Gustáv Adolfa Društva 7676 dinárov dobila na cêrkev zidanje. Boží obílen blagoslov bojdí na tom lêpom dári!

Luthera oblok. Zagrebečki evang. cêrkevni časopis: „Neues Leben“ vu septembra mē-seca numerí se spomenê i piše, ka letos bode našega velikoga reformátora dr. Luther Mártona rodjenjá 450-ta létница. Pri toj prilíki je dûžnost tak posebni evang. verníkov, kak društev, da se zahválno spomenêjo i mislijo na onoga velíke znamenitosti móža dr. Luther Mártona, kí je Kristuša i njegov božíčni návuk nazá dao člo-večanství. Z velkov hválov i preštímanjem piše-jo imenûvane novine od naše pûšpekíje dvê gmajni, od zágrebečke i murske sobotške evang. gmajne, šterlvi sta si v-cêrkev Luthera oblok dalê zgotoviti, vu šterom med rázločni lícojn glažojnamí jáko lepô nanášana i dobro vö zde-lana Lutherova obrázka (kêp) bode, šteri de obri-oltára v-bodôči okrogli oblok djáni na spôme-nek 450 te njegovoga rodstva létnice. Zagrebeč-ki i mursko-sobotški gmajn ženska društva so z tém áldovom pred Bôgom i verníkmi sebi ne-pozáblení spômenek spravile. Gospodín Bôg je naj blagoslovi i dá njím nágib nadale vu Gos-podna vinográdi lêpo cêrkevno pozvánje spu-njávatí!

Apače. Naša mála gmajna je vu zádñji ča-saj na odplačilo gmajnskoga dugá sledêče pod-pore dobila: z-Leipziga od Zentralvorstanda Gustáv Adolfovoga društva 7676 Din, od mari-borske ev. gmajne 1500 Din, od pûšpekíjske blagájne 1000 Din i od jugoslávskoga Gustáv Adolfa glávnoga društva 4000 Din. Vsevküper 14 176 Din. Boží blagoslov želêmo za eto krš-čansko lûbézen vsem daritelom i je prosímo naj nás na dale obdržijo vu spômenki.

Turobni glási z G Slávečke ev. fare. Tú so nás povrgli i so se odselili vu edno bôg-šo domovino: augusta 15-ga z Gor. Sláveč Škod-ník Marija, samica, či ritara, vu 26. leti staros-ti; — aug. 28 ga z Nuskove Rogáč Trêza, sa-mica, vu 58. leti starosti; — sept. 6-ga z Gor.

Sláveč Krpič Franc, vdovec, v 73 leti starosti; — sept. 12 ga Krpič Mihál z Kuzme v 82 leti starosti. — Ti nazájostánjeni ti vöpreminöči naj si počínějo vu Božem ravnánji. Ti vöpreminöči pa náj májo sladtek grobski sën i blájženo goristaněnje! Naskori na pávidenje!

Samovolní dári. Na gorldržánje *Düševnoga Llista*: Flisár Vilma z Francije 5 frankov. — Na nesprhlivl vënc v spomin na Luthárovo Flisár Šarolto za Diačkoga Dôma štipendij: Maček Lajoš i Baler Lajoš Sebeborci 20 20 D., Janža Štefan Predanovci 20 D; Knez Josip Predanovci 40 Din. — Srdčna hvála za té lübez-nive däre!

Turobni glási. Odselili so se zádñji mësec z Puconske fare vu večnost: Horvát Ilka, roj. Banfi v Lemerji, stara 44 leta; Kühar Franc (Jakob) v Puconci, star 77 lët; vd. Kološa Terezia, roj. Baler v Sebeborci, stara 67 lët; Nemec Janoš v Puconci, star 68 let; vd. Goričan Terezia, roj. Flisar v Polani, stara 75 let; Goritšan Mikloš v Polani, star 79 let; Brgles Irma na Vaneči, stara 15 let; vd. Janža Terezia, roj. Barbarič v Šalamenci, stara 44 leta; Janža Ivan v Brezovci, star 67 let; Podlesek Janoš v Šalamenci, star 65 let; Hari Ivan v Bokračí, star 66 let. — Naj májo eti vöpreminöči sladtek grobski sën i blájženo goristaněnje!

Nazavüpnost Diačkoga Dôma je aug. 23-ga měla sejo, na šteroj je naprêdáo naznanilo od bivosti Diačkoga Dôma; ogvüšana je začasno ista podpora vučiteljiščnikom, štero so pretečeno leto vdáblali.

Evangelíčanski Kalendari za 1933. leto je že dober čas vu deli. Što ščë djásti vu njega kakše naznanüvanje, naj tô këm prvle notriposle.

V Puconskej fari je letos pri priliki dáče pobéranja 378 l. pšenice, 673 l. žita i 3.75 Din. pénez darüvano na Diački Dom. Darüvali so v Andrejci 10 l. žita; v Bokračí 9 l. pšenice i 9 l. ž.; v Brezovci 31 l. pš. i 41 l. ž.; v Dolini —; na Gorici 30 l. pš. i 40 l. ž.; v Krnci 15 l. pš. i 16 l. ž.; v Lemerji 24 l. pš. i 27 l. ž.; v Markišavci 39 l. pš. i 44 l. ž.; v Moščanci 2 l. pš.; v Pečarovci 60 l. ž.; v Polani 43 l. pš. i 45 l. ž.; v Predanovci 64 l. pš. i 36 l. ž.; v Puconci 3.75 din., 37 l. pš. i 35 l. ž.; v Pužavci 1 l. pš. i 21 l. ž.; v Sebeborci 28 l. pš. i 38 l. ž.; v

Šalamenci 37 l. pš. i 27 l. ž.; na Vaneči 18 l. pš. i 24 l. ž., N. N. 50 l. ž.; Gmána 150 l. žita. — Od lánškoga je več 111 l. pšenice i 238 l. žita. — Velka je záto radost naša, ka si je med vezdášñjimi težkimi vërstvenimi razmerami itak dosta dobri düš zmislilo na našo sküpnö lübézni nástavo. Hvala njim! Dika Bôgi.

Oktobera 31-ti dën — državni svétek. Od prihodnjega leta mao oktobra 31-ti, tisti dën, na šterom je vöprebio Luther na wittenbergske cërkví dveri djátke reformácije, državni svétek bode.

Japán. Vu peti nájvëkši várašaj Japána, kakti v Tokyoji, v Nagojaji, v Osaka-Kyotoji, v Kobeji i Fukuokaji jeste vëkša evangeličanska gmána. Na tê mëstaj ev. ovode tüdi jesto. Vu Tokyoji ev. teologija tüdi jeste, štera vezdá 15 poslühšávcov má.

Rusija. Poleg amerikanskoga naznanenja vu ništerni krajinaJ Rusije grozen glád opüšťáva. Prebiválstvo ednoga 15000 lüdi računajočega mesta se je napéldo od lánške zime mao na 7000 poménšalo zavolo gláda, ednoga drügoga z 24.000 na 10.000.

Vu sôsédnoj Austriji pá znöva klerikálna vláda speláva ravnanje, štera verska i svetska dugovánja vküp zmëšano zvršáva. Vu indašñji vrëmenaj je tô návadněše bilö i podložanci so je bole trpeli, ali vu vezdášñji presvetšëni hipaj je tákša politika vnögim nevugodna. I tô je në čüdo! Vëm rávno pröti veri grešijo oni, ki svéta dugovánja z cërkví vönesëč, vu politike močvar grôžajo. Boži slugov, popév mesto je cërkev i në politike polá. Toga násrad je tô, ka se indašñje „Los von Rom“ gibanje, nátmre vu Bëč váraší vu velikoj meri znöva skažüje. Vu Bëči se vu velikom račüni glásijo vernicke z-katholičanske vere na evangeličansko prëk stöpiti. Nateliko se ji povnožáva njihov račun, ka so merodájni faktorje za potrebnö previdili gori postaviti edno šölo, gde te prëkstopëče prvle na evangeličanske vere glavne pravice vö navčijo i li tak je vzemejo gori vu evang. svëto mater cërkev. Té šöle voditel je Dr. Schneider dühovnik, ki je pred tém në dávno v-Ljubljáni bio evang. dühovnik, šteroga hipa je i nás v-Prëkmurji pogledno. Zvöntoga ešče Dr. Koch bečinske teologične akademie profesor. Dr. Schneider dü-

hovnik vči evang. vere glavne pravice, Dr. Koch pa proteštánušov hištórijó.

Italija. V nájbole pápínskóm orsági nájveč preklinjajo. Italijani so nájbole preklinjajoči narod sveta. Zdá so ženske lige začnole boj proti preklinjanji. (Slovenec, aug. 23)

Darúvanje na Dijaški Dom z Sobotške fare. *Z-Borejec:* Krančič Franc, Cigúth János, Gyergyák Károly po tri kg. pšenice, vkúp 9 kg. — *Z-Noršinec:* Podlessek Štefan 4, Podlessek Ivan, Bédek József 1, Vukán Trejza 3, Vučkič Vince 6, Pintarič Števan 3, Miholič Iván 3, Pintarič Vince 5 kg. pšenice, vsevkúp 26 kg. — *Z-Črnelavec:* Miholič Franc 1, Sapáč Jánosova 3, Titán Jánosova 4, Novák János 1, Maroša Iván 2, Kumin Miklós 5 kg. žita, Vučák János 2, Berke János 3, Sapáč Franc 5, Titán Ivan i János 8 kg. pšenice, vsevkúp 17 kg. pšenice i 16 kg. žita. — *Z-Sodišinec:* Podlěsek Jožefova 11, Dšubán Károly 7, Gombóc Franc 10, Vűjec Jánosova 15, Kutoš Miklós 1, Vukán József 10, Podlěsek Lujza 4 kg. pšenice, vsevkúp 58 kg. pšenice. — *Z-Gradišča:* Augustin Franc 3, Flisár Iván 4, Flisár Mihály 3, N. Janez 1½. Fujs Ferenc 1, Haššaj János 3, Fajs Števan 3, Flisár Števan 2, Horvát Šándor 2, Horvát Jenő 2, Šbűl János 3, Perkič József 3, N. N. 2, Vučkič Franc 3 kg. pšenice, vsevkúp 37½ kg. pšenice. — *Z-Kűpsinec:* Kavčič Kolman 2, Štíván Števan 6 kg. pšenice. — *Z-Martjánec:* Űllen János 5 kg. žita, Miholič Števan 11, Porédoš József 9 kg. pšenice, zvöntoga nikáki vkúp 72 kg. pšenice, vsevkúp 92 kg. pš. i 5 kg. ž. — *Z-Nemšavec:* Heklič Kálmán 12, Andrěč József 4, Sinic József 4, Čarni József 4, Andrěč Števan 2, Horváth Ivan 6 kg. pš., Zelko Miklós 3 kg. pš., 3 kg. ž., Lepoša Števan 3½ Gombóc József 10 kg. pš., vsevkúp 54 kg. — *Z-Mlajtinec:* Temlin János 10, Temlin István 5, Škrilec Števan 3½. Benko József 4, Horváth Števan št. 28. 4, Horváth Števan 38 št. 5½ kg. pš., vsevkúp 32 kg. pš. — *Z-Sobote:* Jarnevič Peter z tůvárišicov 40 Din penez; Flisár József sabó 25 kg. žita, g. Kovátš Števen senior 30 kg. pšenice. — *Z-Veščice:* Novák Ivan 4, Novák József 1, Norčič Franc 2, Benkó Franc 2, Vratarič János 4, Vukán Viktor 2, Kumin 4, Perkič József 5, Benčec Mihály 2, Perkič Ludvig 5 kg. pšenice, vsevkúp 31 kg. pšenice. — *Z-Krajne:* Andrěč János 10, Zrinski Franc 4, Sočič Kálmán 20, Gorčán N. 2, Šebjanič Mihály 2 kg. žita, vsevkúp 38 kg. žita. —

Z-Renkovec: Horvát Ludvig 3, Dšubán Kata 3, Srěen Števan 5, Šbűl Ferenc 6, Hajdinják Franc 1, Bertalanič János 2, Horvát József 2, Gombóc Števan 8, Horvát Števanova 4 kg. pšenice, vsevkúp 34 kg. pšenice. — *Z-Gederovec:* Štíván Franc 20, Dšubán József 11 kg. pšenice, vsevkúp 31 kg. pšenice. — V-celoj gmajni 500 kil navěkse pšenice. — Jáko lěpa hvála darűvajóčim gmajnarom. Boží blagoslov bojdí žnjimi i nad onimi tůdi, ki so letos nē meli dati, da do v prišestnosti tůdi kaj zmogli darűvati. — *Z-Lemerja* Podlěsek Ferenc so dáli na dijaški dom 1 vreče krumpišov, do 50 kil prosá i za lekvár slive, posebna hvála. — *Z-Varaždina* g. Rajnar Anton špargase knjigovodja v-Krōgi rodjeni so k-prvěsemi leti prispodobno letos pá darűvali 100 dinárov i osobno poglednoli naš dijaški dom. Nájšrcněša hvála za dár i za obisk.

Dári na D.-Lendavsko ev. cěrkev v Din: Domanjševska gmajna. — Věs Lončarovci: Lepoša Peter (Vučk.) 10; Koltaj József 5; Lepoša József 4; Koltaj Zoltán 3.40; Skledar Mihál, Kranjec József, Pojbič József, Kránjec Ernő, Zakoč János, Gerič Ana. Kűronja Károly, Lepoša Ernő, Farkaš József, Koltaj Pavel, Koltaj János, Kránjec Peter, Slacn József, Kránjec János, Farkaš János 2-2; Farkaš Ernő 1.25, Farkaš Peter, Huis József, Grabar Ivan, Huis Pavel, Huis Mihál, Pojbič Šándor, Farkaš Pavel, Pojbič Ádám, Pojbič Pavel, Farkaš József, Špilák József. Kerčmár Adam, Vereš József, Pocák Ivan, Lepoša Ibolka, Hari József, Novak József, Farkaš Petrova, Horvat Mihál, Farkaš Adam, Pocák Peter, Lepoša Adam, Kočiš János, Kočiš Adam, Kočiš Adamova 1-1. Vsevkűper 78 65 Din. Pobéráč Novak Adam. — Věs Prosenjakovci: Varga Kálmán 20; Ninihajec N. 10; Malačič Mihál 8; Malačič János, Kerčmár Ludvig 5 5; Malačič Peter, Vaš Franc 3-3; Vaš Franc II. 2.50; Kűčan Štefan 2; Malačič János 1.50; Malačič Štefan, Horvát Kálmán 1-1. Vsevkűper 62 Din. — Vas Središče: Varga Šándor, Kiral Štefan, Antal Ferenc, Balek József, Pap Ana 2 2; Ožvatič Ester, Vörőš Peter 1-1. Vsevkűper 12 D. Pobéráč Pörš Štefan Središče. — V-Domanjševskoj gmajni je tak vsevkűper 470 65 Din áldova prišlo vkűper na našo cěrkev. — Gospodin Bōg naj stōkrátnim blagoslovom pláča nazáj vsaki dár dobroga sřcá daritelom i vrělost skrbni pobéráčov. Sk.

Gúči Istino.

Ednók se je edna čupora veselí dečkov lů-
čalo z snegom rávno pred ednov baotov. Te
čas so se lůčali, dokeč je edna krugla snegá v
oblok spádnola i je to glažojno vōztrla. Ti so
se zbojali i nájbole te máli Pišta, ki je tō kru-
glo v oblok lůčo. Blēdi postánjeni, drgetajōč je
glēdao na to vōspotrēto glažojno.

— Bēži od etec! Skri sel so ga rātali
njegovi prijāteli, ali on erčē:

— Nemrem.

— Bēži žē ti norc, baotoša ide, zākaj ne
bēžiš?

— Nej, nej, nemrem, — erčē te máli Pišta.

Na tō se odprējo dveri i eden čemeren
obráz se dá za viditi.

— Što je tō včino? — pita čemerno te
baotoša.

Tē naprēstōpi te máli Pišta z blēdim ob-
rázom i bojzljivo erčē:

— Jas sam včino.

— I vūpaš tō ešče povedati?

— Ja, — erčē te máli dečko — ár neš
čem lagati.

Te baotoša njemi zdá v oči poglédne i ga
je pomilūvao.

— Ka ti je imé? — ga pita.

— Kováč Pišta; i prosim, ka bi lahko na-
pravo, naj to vōpotrēto glažojno plāčam? Srčno
rad včinim vse, samo z mamov ne dajte plācati.

Znáš ka? Gda de pá snēg šō, esi prideš i
na čisto pometēš pōt pred hišov. Dobro de?

Pištov obráz se je razvesélo i radūva-
jōč erčē:

— Zakaj nē! Rad bom pomētso celo zimo.

— Dobro je, z tēm se jas zadovolim,
erčē te baotoša. — Ali znáš, zākaj si se tak z
lehka oslōbodo? Zāto, ár si se *nej bojao pove-
dati Istino!* Jas rad mam tākšo deco, ki radi
povējo vs'gdár istino. Zāto eti boj, gda pá
snēg spāдне!

Pišta je ponovno obečo, ka zagvūšno pri-
de i njegovi prijāteli so tūdi vesélo kričali:

— Mi tūdi pridemo, pa njemi pomoremo.

Kesno.

Eden pōtnik se je pelao po železnici vu
eden dalēšnji váraš. Že je preci velka pōt bila

za njim i med tōv vožnjov je lačen gráto. Na
ednoj postáji je ednoga nosáča pito, kelko de
se vlák mūdio eti. „Desēt minut“, odgovori nje-
mi te nasec i vu njegovoj rēči vūpavši se je te
pōtnik vu čakálnico odišao, ka bi si tam nikaj
za jesti kŭpo. Po njegovom računanji je tō ma-
lo časa trpelo, dokeč se je on z kŭpŭvalom mŭ-
dio i je z čakálnice nazáj prišao, ali te vlák je
med tēm časom odišo i on je tam mogo oslā-
noti do drŭgoga, šteri je samo za tri vōre vo-
zo tamtā, kama se je on pelati šteo. Etak nje-
mi je zadosta časa ostalo si premišlāvati i nje-
mi je na pamet prišlo, ka človeka cēli žitek je
edno potŭvanje i večina lŭdstva tō želēnje nā,
naj bi se eto potŭvanje vu nebēsaj skončalo.
Ali kak je tō mogōče, ka ji tak preveč malo
doségne ete cil. Na tō si je z dosta vzrokami
odgōvoro:

„Moj vlák je bio pripráveni, mašina za-
kōrjena, vagoni prikapčeni, mašinist, kalauz vse
na svojem mestu. Ali vse tō je nē pomagalo.
Kárto sem tūdi mēo vu žebki do zādajega gro-
ša vōplāčano, slobōdno mi je bilō vu vlák stō-
piti, ali jas sem nē pazo na to pripravno vrē-
men i sam dolizamŭdo. Priliko moj želen cil
doségnoti sem z rōk pŭsto. Či se na Bogá zgléd-
nemo, On je tūdi vse pripravo, ka je k našemi
odkŭplēnji potrēbno, gda je svojega jedinorod-
jenoga Siná dao za nás volo vu smrt. Samo od
nás pojedinoga je odvisno, či se na pōt vzeme-
mo i k Zveličiteli pridemo. Samo na etakšo
formo smo lahko odkŭpleni i lahko zadobimo
vekivečen žitek.

Te nasec, koga je te pōtnik pito, njemi je
krivo odgōvoro. Zakaj je rávno toga pito? Nē
bi si lahko vzéo telko trŭda, kaj bi vōzni rēd
pogledno? Tam bi lahko čarno na bēlo vido,
gda ide vlák dale, ali bi pa naj pito vlákovedjo.
Ali ešče dnesdén se nájde dosta slēpi voditelov,
ki slēpe vodijo. Zakoj mámo mi zāto Svēto pis-
mo, tam je itak vse napisano čarno na bēlo.

Vedno se nájdejo lŭdjé, ki prāvijo, ka je
nē sila se povrnōti i pokōro činiti, ali se ztēm
paščiti. „Za tō je vedno ešče vrēmen, či de člo-
vek stári ali betežen.“ I erčējo: „Dokeč si mlā-
di i zdrav, vŭivaj prve vesélje etoga žitka.“

Tākši obā vu jamo spādneta; te slēpi vo-
ditel i te slēpi, koga on vodi.